

Arrest

nr. 94 646 van 8 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische en Djiboutese nationaliteit te zijn, op 26 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DE CONINCK, die loco advocaat G. CAERELS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 23 juni 2010 het Rijk binnen en diende op 24 juni 2010 een asielaanvraag in. Op 18 oktober 2010 werd een beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 29 augustus 2012 werd een beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen zou u de Somalische nationaliteit bezitten, afkomstig zijn uit Afgooye en behoren tot de minderheidsclan Lobogi (< Sheikhal).

U beweerde in 1989 geboren te zijn in Afgooye en steeds gewoond te hebben in het stadsdeel Dhaghatuur te Afgooye. Uw oom langs moederszijde, K. M. A., leerde in Afgooye een vrouw kennen, A. H. H.. A. H. H. was afkomstig uit Mogadishu maar resideerde bij haar verwanten in Afgooye.

A. H. H. vertelde uw oom dat zij gescheiden was. In februari 2010 huwde uw oom met A. H. H.. Uw oom en zijn echtgenote, A. H. H., trokken vervolgens in in uw ouderlijke woning. Ongeveer op 20 april 2010 bevonden u en uw moeder zich in het huis van uw buurman, H. H. A., wanneer 5 militieleden van Hizbul Islam naar uw ouderlijke woning kwamen. De militieleider, H. M., zei dat hij de wettelijke echtgenoot was van A. H. H.. Hierop werden uw oom en uw vader doodgeschoten. Vervolgens snelden u en de burens ter plaatse. Hierop vertelde H. M. u dat A. H. H. overspel had gepleegd en volgens de sharia de doodstraf diende te krijgen. Vervolgens doodde H. M. ook A. H. H.. H. M. vertelde aan uw moeder dat hij, nadat de rouwperiode was afgelopen, hij u zou komen ophalen om met u in het huwelijk te treden. H. M. voegde er aan toe dat indien u zou weigeren met hem te huwen uw ganse familie zou uitgemoord worden. Na 7 dagen liep de rouwperiode af doch uw buurman, H. H. A., verklaarde vernomen te hebben dat de lokale militieleider, H. M., van plan was slechts na 15 dagen naar uw woning te komen om u onder dwang te huwen. Op 2 mei 2010 verliet u uw ouderlijke woning te Afgooye en reisde u naar Mogadishu. Vervolgens reisde u via Berbera (Somaliland) naar Hargeisa (Somaliland). U stak de Ethiopische grens over te Harti Sheikh (Ethiopië) en reisde vervolgens via Jijiga naar Addis Ababa (Ethiopië). U verbleef een maand en enkele dagen te Addis Ababa waarna u op 23 juni 2010 een vlucht van een u onbekende luchtvaartmaatschappij nam naar een u onbekend land. Per trein reisde u naar België alwaar u op 24 juni 2010 asiel aanvraagde. Op 7 oktober 2010 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal. Op 18 oktober 2010 besloot de Commissaris-generaal u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art 48/4§2c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat er na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus nieuwe elementen in uw asieldossier zijn opgedoken waaruit blijkt dat de verklaringen die u in de loop van de asielprocedure aflegde en die essentieel waren voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ongeloofwaardig zijn. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat u het statuut van de subsidiaire bescherming heeft verkregen op basis van bedrieglijke verklaringen.

Er dient te worden vastgesteld dat u zich onder een andere nationaliteit aanmeldde bij de Belgische asielinstanties.

Zo verklaarde u tijdens uw asielprocedure de Somalische nationaliteit te bezitten. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat u afkomstig zou zijn uit Djibouti. Aldus trachtte u de Belgische asielinstanties bewust te misleiden onder een andere nationaliteit.

Daarenboven verklaarde u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS (zie eerste gehoorverslag (verder 1ste gehoor) CGVS dd. 7 oktober 2010, p. 2) dat u geboren werd in Afgooye (1ste gehoor, p. 2), enkel in Afgoye gewoond heeft (1ste gehoor, p. 2) en nooit in andere steden of dorpen dan Afgoye woonde (1ste gehoor, p. 2) hoewel u in een door u verstuurde e-mail dd. 8 oktober 2011 verklaarde dat u afkomstig bent uit Djibouti (zie informatie in administratief dossier) en dat u - vooraleer u naar België kwam – reeds lange tijd in Europa verbleef met uw ouders (zie informatie in administratief dossier). Bovendien beweerde u voor het CGVS steeds dat u 3 broers heeft, Z., M. en H. genaamd (1ste gehoor, p. 4) en dat uw 3 broers zich momenteel bij uw moeder in Afgooye bevinden (p. 4) hoewel u in een door u verstuurde e-mail verklaarde dat uw moeder zich “back home in Djibouti” (sic) bevindt (zie informatie in administratief dossier) en dat u broers heeft in Rusland, Engeland, Nederland en de Verenigde Staten van Amerika (zie informatie in administratief dossier). Hoewel u voor het CGVS verklaarde geen zussen te hebben (zie tweede gehoorverslag (verder 2de gehoor) CGVS dd. 16 augustus 2012, p. 7) blijkt uit een u voorgelegde chat-correspondentie dat u beweerde een zus te hebben (zie informatie in administratief dossier). Voorts verklaarde u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS dat u niet gehuwd bent (2de gehoor, p. 3) en dat u nooit eerder gehuwd was (2de gehoor, p. 4-5) hoewel u in een door u verstuurde e-mail verklaarde eerder gehuwd te zijn doch intussen reeds scheidde (zie informatie in administratief dossier). Verder verklaarde u voor het CGVS dat uw vader de Somalische nationaliteit bezat (2de gehoor, p. 5) en dat uw vader nooit een andere nationaliteit dan de Somalische bezat (2de gehoor, p. 5-6) hoewel u in een door u verstuurde e-mail beweerde dat uw vader opgroeide in Ethiopië en deelnam aan de Olympische spelen in 1960 als Ethiopisch staatsburger (zie informatie in administratief dossier) en hoewel u voor het CGVS beweerde dat u geen Frans spreekt (2de gehoor, p. 11) schreef u in een e-mail dat u Amhaars, Arabisch, Engels, Frans en een beetje Nederlands spreekt (zie informatie in administratief dossier). Bovendien verklaarde u voor het CGVS dat uw vader op april 2010 (2de gehoor, p. 5) vermoord werd in Afgoye door de leider van de groepering Hizbul Islam (1ste

gehoor, p. 3) hoewel u in de door u verstuurde e-mail verklaarde dat u uw vader verloor in mei 2011 (zie informatie in administratief dossier).

Uw vergoelijking, namelijk dat u een conflict heeft met A. A. (2de gehoor, p. 7) ook genaamd A. A. (2de gehoor, p. 16) nadat uw amoureuze relatie met deze man spaak liep (2de gehoor, p. 6-7) en dat A. A. oftewel A. A. u verzekerde dat hij u zou laten lijden (2de gehoor, p. 6) door de Belgische autoriteiten op de hoogte te brengen van asiel fraude die u zou gepleegd hebben (2de gehoor, p. 7), kan echter niet in aanmerking genomen worden. Immers, de door A. A. overgemaakte klikbrief bevat omstandige informatie waaronder een door u verstuurde e-mail en door u gepleegde chat-sessies (zie informatie in administratief dossier). Daarenboven erkende u dat het e-mailadres nasrasaed@yahoo.fr - waarmee de e-mail verstuurd werd en de chat-sessies gepleegd werden - u toebehoort (2de gehoor, p. 8). Bovendien gaf u expliciet toe dat de e-mail (dd. 8 oktober 2011) door u persoonlijk verstuurd werd (p. 13) en dat u inderdaad verantwoordelijk bent voor de inhoud die onder meer stelde dat u Djiboutiaanse bent (cfr. supra) (2de gehoor, p. 13). Uw verantwoording, dat de door u opgestelde inhoud van deze conversaties echter louter leugens bevatten en de vaststelling dat u niettemin blijft bij de verklaringen die u afgelegde tijdens uw gehoren voor het CGVS komen echter weinig waarschijnlijk over. Zo beweerde u dat u uw geliefde, A. A. leugens vertelde omdat het enerzijds toen slechts het begin van uw relatie was (2de gehoor, p. 13) en anderzijds A. A. – hoewel afkomstig uit Puntland – (2de gehoor, p. 13) naar Djibouti reisde en vele Djiboutianen kent (2de gehoor, p. 13) en u hierom uw verklaringen aanpaste (2de gehoor, p. 13). Dit komt echter weinig geloofwaardig over. Immers, volgens uw beweringen heeft u aldus gelogen over nagenoeg alle elementen uit uw levensloop zoals onder meer uw nationaliteit, afkomst, familiesamenstelling en verblijfplaatsen van uw familieleden, talenkennis, het leven en overlijden van uw vader. Daarnaast blijkt uit een door u voorgelegde chat-conversatie dd. 5 november dat u schijnbaar trouwplannen had met A. A. (zie informatie in administratief dossier) hetgeen vragen doet rijzen over het belang dat u zou hebben bij het wijsmaken van grove leugens aan uw toenmalige geliefde.

Bovenstaande opmerkingen tonen aan dat u bewust getracht heeft om de Belgische asielinstanties te misleiden door bepaalde informatie achter te houden. De vastgestelde fraude is flagrant. Hierdoor is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop ik mij baseerde voor het toekennen van het statuut van de subsidiaire beschermingsstatus, op zeer ernstige wijze ondermijnd.

Wat betreft de door u voorgelegde kopie van een geboortecertificaat op naam van N. S. M. (nr. 714/89), uitgereikt te Afgoye op 8 maart 1989 kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Ten eerste is het merkwaardig dat u dit geboortecertificaat niet eerder dan 16 augustus 2012 voorlegde. U verklaarde namelijk dat u met dit geboortecertificaat van Somalië naar België reisde (2de gehoor, p. 2), dat u het origineel hier in België bij u zou hebben (2de gehoor, p. 2) en dat u besloot het geboortecertificaat mee te nemen toen u Somalië ontvluchtte omdat u vreesde dat de Ethiopiërs u onderweg naar België zouden tegenhouden (2de gehoor, p. 3) hoewel u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS dd. 7 oktober 2010 verklaard had niet in het bezit te zijn geweest van identiteitsdocumenten (1ste gehoor, p. 7) en hier aan toevoegde dat u in Somalië geen identiteitsdocumenten in uw bezit had gehad (p. 7). Uw vergoelijking, dat u verkeerdelijk dacht dat u het geboortecertificaat verloren was [op weg naar België] en u dacht dat de smokkelaar het geboortecertificaat in zijn bezit had (1ste gehoor, p. 2-3) is dan ook niet toereikend. Ten tweede kan worden opgemerkt dat dat het door u voorgelegde geboortecertificaat diverse taalfouten bevat tegen de Engelse taal (demographic, appli[c]ant en certificat[e]) hetgeen de authenticiteit ervan danig op de helling zet.

Wat betreft de door u voorgelegde aangetekende brief die u op 14 maart 2012 zou gestuurd hebben naar A. A. en waarin u A. A. onder meer vraagt te stoppen met u te stalken en bedreigen kan opgemerkt worden dat u deze brief opstelde op dezelfde datum als de datum waarop de Belgische autoriteiten voor het eerst klikbrieven ontvingen betreffende uw asielmisbruik (meer bepaald 14 maart 2012) en u schijnbaar eveneens (door A. A.) per sms persoonlijk op de hoogte werd gesteld dat uw asiel fraude onderzocht zou worden (2de gehoor, p. 7). Bovendien doet de door u verstuurde aangetekende brief geen afbreuk aan de inhoud van de eerder door u verstuurde correspondentie betreffende uw nationaliteit en identiteit. Wat betreft het door u voorgelegde document van Western Union dd. 4 maart 2012 kan slechts gezegd worden dat uit dit document blijkt dat u op 4 maart 2012 een bedrag van 1999,00 US \$ ontving dat verzonden werd door A. A.. Uw bewering dat A. A. u het geld stuurde om u te overtuigen om de relatie te hervatten nadat u die zou verbroken hebben (2de gehoor, p. 7) en u vervolgens het geld onverwijld terugstuurde naar A. A. - met aftrek van de verzendkosten – (2de gehoor, p. 7) kan u echter niet staven. Bovendien doet dit document geen afbreuk aan bovenstaande argumentatie.

Wat betreft de door u voorgelegde e-mail en chat-conversaties verstuurd tussen u en A. A. met amoreuze inhoud (daterend van 9 december 2011, 7 december 2011, 27 november 2011, 14 november 2011, 13 november 2011, 4 november 2011, 3 november 2011, 2 november 2011, 26 oktober 2011, 18 oktober 2011, 15 oktober 2011 en 13 oktober 2011) doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen en gelden slechts als bewijs dat u er een relatie op heeft nagehouden met A. A..

Bijgevolg kan in het kader van uw asioldossier niet meer worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 7° van de Vreemdelingenwet meen ik dat uw subsidiaire beschermingsstatus dient ingetrokken te worden."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster stelt een "Vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring tegen een beslissing van het commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen houdende intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus" in.

Gelet op artikel 39/70 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan, behoudens mits toestemming van betrokkene, tijdens de voor het indienen van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van een beroep met volle rechtsmacht, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of terugdrijving gedwongen worden uitgevoerd. Verzoekster licht dan ook niet toe welk belang zij nog bijkomend kan hebben bij het vragen van de schorsing van de bestreden beslissing.

De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 57/6 eerste lid van de vreemdelingenwet *juncto* de bepalingen vervat in artikel 62 vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, inzonderheid de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 57/6 eerste lid van de vreemdelingenwet *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel.

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Waar verzoekster tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat zij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdzzaam zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan *in casu* niet op ontvankelijke wijze ingeroepen worden, daar uit het verzoekschrift

blijkt dat verzoekster de motieven die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr. 110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster twee keer werd gehoord (op 7 oktober 2010 en op 16 augustus 2012) en tijdens de interviews de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. In het tweede interview op 16 augustus 2012 werd verzoekster verder geconfronteerd met de aan het licht gekomen informatie en haar eigen verklaringen. Verzoekster werd omstandig de gelegenheid geboden om hierop te reageren. Verzoekster heeft overigens ook van deze gelegenheid uitgebreid gebruik gemaakt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster stelt een *“Vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring tegen een beslissing van het commissariaat-generaal voor vluchtelingen en staatlozen houdende intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus”* in. Verzoekster voert geen middelen aan tegen de weigering van de vluchtelingenstatus.

3.1.1. De door de commissaris-generaal in de beslissing van 19 oktober 2010 houdende weigering van de vluchtelingenstatus en toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus correct weergegeven vaagheden, onaannemelijkheden, gissingen en ongeloofwaardigheden inzake de beoordeling van de vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Verzoekster heeft zich niet tegen deze beslissing geweerd door een tijdig beroep in te stellen bij de Raad en ook thans worden geen nieuwe elementen aangebracht in de zin van artikel 39/76 van de vreemdelingenwet. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat er in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, kan in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire beschermingsstatus

4.1. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing waarbij de subsidiaire beschermingsstatus werd ingetrokken, dient vernietigd te worden. Aldus meent verzoekster dat ze in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. De commissaris-generaal kan krachtens artikel 57/6, eerste lid, 7° vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus intrekken ten aanzien van de vreemdeling aan wie de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, alsmede ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijk gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

4.3. Verzoekster stelt zich de vraag of de commissaris-generaal de stukken in haar bezit wel mag aanwenden in onderhavige procedure. Deze beweerde bewijsmiddelen werden in een private sfeer verklaard (ongeacht het gegeven dat ze niet correct zijn) en werden met schending van de privacy overgemaakt aan verwerende partij. Al de gegevens waarop verwerende partij zich baseert om de initiële beslissing te herroepen, zijn verklaard aan een partij die geen deel uitmaakt van onderhavige procedure, waarbij verzoekende partij nochtans het recht moet hebben om deze met haar beweringen te confronteren, waaruit desgevallend zou kunnen blijken dat de uitspraken werden gedaan in een context van vrees en angst. Een klikbrief kan bezwaarlijk een objectieve bron genoemd worden. Bovendien werden de herkomst, de authenticiteit en de inhoudelijke juistheid ervan door verweerder niet onderzocht. Aan dergelijke subjectieve mededelingen van mogelijk belanghebbenden (*quod non*), dient in het vreemdelingenrecht en ook overigens in het bestuursrecht, ook door verweerder, in het algemeen geen of zeer weinig overtuigingskracht te worden toegekend. Het is dan ook volledig in strijd met het recht op verdediging dat er een beslissing wordt genomen op grond van een brief, zonder dat verzoekster daar vooraf mee geconfronteerd werd en dus de kans heeft gekregen om daar op te reageren. Overigens zitten niet alle gegevens van 'de klikker' in het administratief dossier, waardoor een beslissing is genomen op grond van informatie die niet eens wordt vrij gegeven. Verwerende partij ging uit van de correctheid van de informatie in de zogenaamde bronnen, maar liet na om verzoekende partij op een degelijke wijze te onderzoeken, laat staan om haar het tegenbewijs te leveren. Op deze manier is verwerende partij in elk geval onzorgvuldig en onredelijk te werk gegaan door de informatie uit de klikbrieven niet op afdoende wijze verder te onderzoeken. Verzoekende partij duidde bovendien verschillende onwaarheden aan in de vraagstelling van verwerende partij. Deze worden evenwel niet aangehaald in de aangevochten beslissing. Het gaat onder meer om de identiteit van de personen aangeduid op de foto's, de identiteit van de vermelde personen in de chatcorrespondentie.

4.4. De verwerende partij benadrukt dat de commissaris-generaal vaststelde dat verzoekster het statuut van subsidiaire bescherming heeft verkregen op *"basis van bedrieglijke verklaringen, op basis van haar beweerde Somalische nationaliteit terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd in het administratief dossier, blijkt dat zij afkomstig zou zijn uit Djibouti. Verder blijkt dat verzoekster bedrieglijke verklaringen aflegde over haar afkomst, familiesamenstelling en verblijfplaatsen van familieleden, talenkennis, het leven en overlijden van haar vader, dus nagenoeg alle elementen uit haar levensloop"*. Verwerende partij stelt voorts dat verzoekster *"wel degelijk de kans [heeft] gekregen om de door het CGVS gehanteerde informatie te weerleggen. Verzoekster werd op 16 augustus 2012 immers opnieuw gehoord voor het CGVS, en dit in aanwezigheid van haar raadsman. Zij werd toen geconfronteerd met de informatie waarover het CGVS beschikt en kreeg de kans om hierover verklaringen af te leggen/uitleg te verschaffen (zie onder meer gehoorverslag CGVS dd. 16/08/12, p. 6). Uit de bestreden beslissing blijkt echter duidelijk dat de door verzoekster gegeven verklaring niet aannemelijk werd bevonden"*. Verweerder verwijst ten slotte *"naar de farde "Landeninformatie" waarin de desbetreffende klikmails wel degelijk zitten (zie stuk 27 in administratief dossier)"*.

4.4.1. De Raad stelt vast dat de intrekking van de subsidiaire bescherming geheel steunt op verzoeksters eigen verklaringen, en niet op de verklaringen van een derde. Het betreft hier dus geen 'klikbrief' of verklikkingen in de zin van – mogelijk door emotionele redenen ingegeven en al dan niet waarachtige – verklaringen van een derde, doch verzoeksters eigen (privé)verklaringen, verstuurd van haar eigen e-mailadres (8 oktober 2011) en Skype-account (e-mail van 4 november 2011). Verzoekster heeft uit eigen beweging het desbetreffende e-mailadres opgegeven (gehoor p. 8) en heeft verder ook uitdrukkelijk en meermaals toegegeven dat de in de e-mail opgenomen verklaringen door haarzelf werden geschreven (gehoor p. 13) aan de persoon (*"A. A., mijn advocaat heeft zijn adres"*, gehoor p. 7) met wie ze een relatie had (CGVS-gehoor p. 7-8) (administratief dossier stuk 27, 1). Verzoekster betwist aldus noch het bestaan, noch het auteurschap, noch de authenticiteit en de weergegeven inhoud van de e-mails. Aangaande de Skype-conversatie blijkt uit de bij het administratief dossier gevoegde informatie dat deze verklaringen verstuurd werden vanuit hetzelfde e-mailadres van verzoekster, waarbij zij een conversatie voert met dezelfde A.A. en verzoekster uiteindelijk na confrontatie ook toegeeft een Skype-account te hebben (gehoor p. 16). De persoon door wie en de wijze waarop deze e-mails initieel werden overgemaakt, staan buiten het geding nu vaststaat dat het auteurschap van de informatie en de inhoud ervan niet worden betwist. Zoals de bestreden beslissing stelt heeft verzoekster naderhand zelf aanvullende correspondentie met deze persoon neergelegd (zie stuk 4 in map 26 documenten). Geenszins kan worden volgehouden dat de commissaris-generaal het recht op eerbiediging van het privéleven heeft geschonden door of dat hij de informatie op onrechtmatige wijze verkregen zou hebben.

4.4.2. Daarenboven werd verzoekster in het tweede interview op 16 augustus 2012, in aanwezigheid van haar raadsman, geconfronteerd met de aan het licht gekomen informatie en haar eigen verklaringen ter zake en werd haar uitgebreid de gelegenheid geboden om hierop te reageren. Derhalve kan verzoekster geen schending van de rechten van de verdediging aanvoeren, te meer de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Verder kan verzoekster niet worden gevolgd in haar stelling dat de wettelijke bepalingen ter zake het “*verzoekende partij bovendien quasi onmogelijk [maken] om nieuwe of aanvullende stukken (tegenbewijs) neer te leggen om zogenaamde tegenstrijdigheden te weerleggen (cfr. artikel 39/72 §2 vreemdelingenwet)*” gezien verzoekster reeds tijdens het tweede gehoor geconfronteerd werd met haar eigen e-mails en de gelegenheid had om hierop uitgebreid te reageren, zij nadien nog bijkomende stukken kon neerleggen, en ten slotte in huidig verzoekschrift haar verweer kan voeren en desgevallend ook thans nog bijkomende stukken kan neerleggen. Evenmin ziet de Raad in wat de verwijzing naar artikel 39/72, §2 vreemdelingenwet beoogt, daar dit artikel een verzoek tot tussenkomst betreft wanneer de Minister een beroep heeft ingediend tegen een beslissing van het CGVS, hetgeen *in casu* niet het geval is. Ten slotte is verzoekster niet ernstig waar zij meent dat zij beweert “*verschillende onwaarheden aan(geduid te hebben) in de vraagstelling van verwerende partij*” daar verzoekster *in casu* de uit haar eigen e-mail en Skype-conversatie (en andere elementen uit het administratief dossier) blijkende gegevens louter ontkende wanneer zij hiermee ter gehoor werd geconfronteerd. De Raad stelt bovendien vast dat verzoekster ervoor geopteerd heeft geen gebruik te maken van de mogelijkheid persoonlijk ter terechtzitting te verschijnen.

4.5. *In casu* werpt verzoekster op dat de door haar aangehaalde stukken en verklaringen niet correct werden beoordeeld door de commissaris-generaal. De stukken van het CGVS zijn geen objectieve, officiële documenten maar persoonlijke verklaringen van één persoon die een gesolliciteerd karakter vertonen. Verzoekster werpt verder op dat zij reeds bij aanvang van haar relatie met dhr. A. A. vermoedens had dat deze niet te vertrouwen was, waardoor zij uit angst valse informatie aan deze persoon gaf. Verzoekster verklaarde ten aanzien van de Belgische politie alsook tijdens het tweede gehoor bij het CGVS dat de gegevens die moeten blijken uit de e-mailcorrespondentie niet correct zijn. Het zou dan ook aan verwerende partij moeten toekomen om aan te tonen dat haar bron van informatie correct is. Het is voor verzoekster een onmogelijk bewijs aan te tonen dat haar verklaringen ten aanzien van één persoon die zij wantrouwt niet correct zijn. Het CGVS laat dan ook na om eender welk van de door haar voor waar aangenomen feiten *in concreto* te bewijzen, onder meer over de identiteit van haar zogenaamde zus en familieleden... Bovendien is het als Somalisch staatsburger quasi onmogelijk de identiteit op een andere manier te bewijzen dan met eigen verklaringen. Daar waar het aan verzoekende partij voorkomt dat geloofwaardige verklaringen aangaande nationaliteit en identiteit als absolute voorwaarden dienen te worden beschouwd om subsidiaire bescherming te krijgen, dient erop gewezen dat bij eerste beslissing van verwerende partij werd aangenomen dat zij op voldoende wijze aantoonde van Somalië afkomstig te zijn. Wanneer verwerende partij zich dan louter baseert op klikbrieven, getuigt het van weinig zorgvuldigheid om deze niet verder te onderzoeken.

4.5.1. De Raad benadrukt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf berust, zodat verzoekster – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Zij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

Verzoekster stelt onjuist dat zij of de commissaris-generaal het tegenbewijs moeten leveren. De commissaris-generaal kon slechts vaststellen dat nieuwe gegevens aan het administratief dossier werden toegevoegd, die ernstig van aard waren en de motieven van zijn eerdere beslissing hypothekeerden. De vaststelling dat deze nieuwe gegevens van persoonlijke aard waren, doet niet ter zake nu de vorm waarin ze aan het administratief dossier werden toegevoegd niet wordt betwist, noch de inhoud.

4.5.2. Verzoekster geeft een omstandige toelichting waarom de inhoud van haar eigen e-mails niet waarachtig zou zijn. Verzoekster stelt zich een gehele andere identiteit te hebben aangemeten, omdat ze bang was, waarbij zij echter over zeer veel verschillende zaken, bijzonder gedetailleerde verklaringen heeft afgelegd. Haar beweringen komen niet ernstig voor nu niet kan worden ingezien waarom verzoekster, die op zoek was naar een huwelijkspartner, zich van in het begin een volledig andere identiteit zou aanmeten (nationaliteit, afkomst, familieleden, vorig verblijf) te meer nu de vele details over haar persoon en familie eenvoudig vast te stellen zijn en onvermijdelijk aan het licht zouden komen bij confrontatie, en verzoekster aldus het risico zou lopen wegens haar eigen bedrog haar toekomstige partner te verliezen. Verzoeksters toelichtingen zijn ongerijmd en kunnen niet overtuigen. Verder spreekt verzoekster in de e-mail wel waarheidsgetrouw over haar leven, woonplaats en werk in België en gebruikt ze haar eigen naam, wat meteen haar angst ontkent, zeker gezien ze haar elementaire contactgegevens ook waarheidsgetrouw opgaf, en wat volledig nutteloos – en dus ongeloofwaardig – maakt dat ze dan wel over andere aspecten in de e-mail zou liegen. Voorts ziet de Raad allerminst in waarom verzoekster, indien zij beweert bang te zijn geweest, überhaupt vrijwillig contact zou hebben onderhouden en gezocht met A. A., zeker gezien er op een bepaald moment zelfs sprake was van een huwelijksaanzoek (de door verzoekster aangebrachte conversatie van 5 november in de e-mail van 22 juni 2012 naar verzoeksters advocaat, zie administratief dossier, stuk 26, 4). Voorts kan niet worden ingezien waarom verzoekster zich zou inspannen om vele details te geven en hierover te liegen wanneer een “vals” profiel wordt voorgehouden. Ten slotte komt verzoekster ernstig in het gedrang waar ze niet enkel over haar eigen leven zou gelogen hebben maar bovendien uitdrukkelijk stelt dat ze andere Djiboutese vrouwen hielp bij het voorbereiden op “het examen” (bedoeld wordt: CGVS-verhoor) over hun aangemeten Somalische nationaliteit. Er kan immers niet worden ingezien dat verzoekster tegelijkertijd geen vertrouwen had in A.A. en haar levensverhaal voorloog, maar wel genoeg vertrouwen had om ongevraagd aan te geven dat ze Djiboutese landgenoten hielp in hun frauduleuze handelen op het CGVS (Skype-conversatie 4 november 2011, zie administratief dossier, waarbij verzoekster een vrouw onderrichte over de benodigde kennis over Afgooye bij een frauduleuze asielaanvraag als Somalische). Ook uit verzoeksters eigen eerste CGVS-verhoor blijkt dat ze een ongewone gedetailleerde kennis aan de dag heeft gelegd over de etnografische, geografische en sociopolitieke aspecten van haar Somalische afkomst, zodat dit, in het licht van bovenstaande informatie, een manifest ingestudeerd karakter vertoont.

4.6. Verzoekster verwijst naar het door haar voorgelegde geboortecertificaat en stelt dat ze al tijdens haar eerste interview heeft gemeld dat zij het geboortecertificaat meenam tijdens haar vlucht uit Somalië, maar het evenwel niet terugvond. Dat verzoekende partij het geboortecertificaat heeft teruggevonden is helemaal niet in strijd met de eerder afgelegde verklaringen. In Somalië is het quasi onmogelijk om documenten inzake nationaliteit te verschaffen, waardoor de vaststelling van de nationaliteit meestal op de verklaringen van de verzoekende partij berust. *In casu* kan wel een identiteitsdocument worden voorgelegd, hetgeen op zich al moet doen vermoeden dat de verklaringen van verzoekende partij gegrond zijn. Dat het geboortecertificaat fouten bevat tegen het Engels mag evenwel niet toegerekend worden aan verzoekende partij. Zij brengt een stuk naar voor dat haar verhaal bevestigt; het zou dan ook aan verwerende partij moeten zijn om de valsheid van het stuk te bewijzen. Een en ander zou dan ook in samenhang met het volledige verhaal moeten worden gelezen: uit de lectuur van het administratief dossier (en de eerste beslissing) blijkt immers ontegensprekelijk dat verzoekende partij op talrijke vragen over haar herkomst kon antwoorden waarbij verwerende partij het aannemelijk vond dat verzoekende partij van Somalië afkomstig was. Na voorlegging van het geboortecertificaat dient het verhaal van verzoekende partij dan ook als coherent beschouwd te worden. Het geboortecertificaat dient dan ook beschouwd te worden als een nieuw element - dat bovendien tijdig ter kennis wordt gebracht - dat aantoont dat de initieel genomen beslissing correct was.

4.6.1. Verzoekster gaat er ten onrechte van uit dat aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid ervan wordt aangetoond. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoekster dient niet louter documenten neer te leggen maar zij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

4.6.2. In deze heeft de commissaris-generaal reeds terecht vastgesteld dat het geboortecertificaat ernstige taalfouten bevat ("demogatic" in de plaats van "democratic", "appiant" in de plaats van "applicant", "certificat" in de plaats van "certificate", "this certificat is released on the applicant" in de plaats van "this certificate is released on behalf of the applicant"), die de authenticiteit van het voorgelegde certificaat ernstig ondergraven. De Raad hecht in deze evenmin geloof aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Gezien de vormelijke gebreken van deze kopie, kan er geen bewijswaarde aan worden gehecht.

4.6.3. Daarenboven verklaarde verzoekster tijdens het eerste gehoor voor het CGVS uitdrukkelijk geen identiteitsdocumenten te hebben en in Somalië nooit identiteitsdocumenten in haar bezit gehad te hebben (gehoor 7 oktober 2010, p. 7). Pas toen verzoekster tijdens het tweede gehoor (gehoor 16 augustus 2012, p. 2-3) met deze verklaringen werd geconfronteerd, stelde zij dat zij verkeerdelijk dacht dat ze het geboortecertificaat verloren was en dat de smokkelaar het in zijn bezit had. Verzoeksters *post-factum* uitleg en verdraaiingen kunnen niet worden aanvaard gezien verzoekster tijdens het eerste gehoor ontkende ooit documenten te hebben gehad. Derhalve kan op basis van verzoeksters verklaringen evenmin enige waarde aan dit document worden gehecht. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekster tijdens het tweede gehoor verklaarde dat zij met het origineel naar België reisde, terwijl zij nog altijd nalaat dit origineel voor te leggen, zodoende faalt verzoekster eveneens in haar medewerkingsplicht. Daar waar verzoekster beweert, doch niet adstrueert, dat zij tijdens haar verhoor bij de politionele diensten d.d. 23 juni 2012 eveneens gewag maakte van haar geboortecertificaat, doet dit niets af aan voorgaande vaststellingen. Ten slotte kan verwezen worden naar punt 4.5.2. inzake haar eigen verklaringen tijdens het eerste CGVS-verhoor over haar asielmotieven.

4.7. Daar waar verzoekster overigens meent dat er niet werd beoordeeld of de bedreigingen die zij heeft ontvangen geen afdoende gevaar betekenen voor haar, dit zowel in België als in haar land van herkomst, ziet de Raad niet in hoe bepaalde obscene en verwijtende sms-en wegens een afgebroken relatie door een in Amerika verblijvende (beweerde) Somali een grond zouden kunnen uitmaken voor internationale bescherming in verzoeksters voorgehouden land van herkomst.

5. De commissaris-generaal is *in casu* terecht tot de conclusie gekomen dat uit de nieuwe elementen in verzoeksters asioldossier blijkt dat de verklaringen die zij in de loop van de asielprocedure aflegde en die essentieel waren voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, klaarblijkelijk frauduleus waren. De Raad stelt vast dat verzoekster het statuut van subsidiaire bescherming heeft verkregen op basis van bedrieglijke verklaringen, onder meer over haar nationaliteit. Verzoekster gaf tijdens haar asielprocedure aan de Somalische nationaliteit te bezitten, terwijl uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt dat ze in strijd hiermee zelf verklaart de Djiboutese nationaliteit te hebben. Verder blijkt tevens dat verzoekster strijdige verklaringen aflegde over haar afkomst, familiesamenstelling en verblijfplaatsen van familieleden, talenkennis en het leven en overlijden van haar vader. De Raad stelt vast dat deze informatie, meer bepaald de e-mail van 8 oktober 2011 en de Skype-conversatie (e-mail van 4 november 2011) afkomstig zijn van verzoekster. De Raad acht het niet aannemelijk dat zij in deze communicaties gelogen zou hebben en stelt derhalve vast dat verzoekster de status van subsidiaire bescherming werd toegekend op basis van frauduleuze verklaringen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft dan ook terecht gebruik gemaakt van zijn bevoegdheid zoals bepaald in artikel 57/6, eerste lid, 7° van de

vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken nu verzoekster deze status werd toegekend op grond van feiten die zij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, of van valse verklaringen, of van valse of vervalste documenten, die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

6. Het kan ten slotte volstaan op te merken dat verzoekster geen nieuwe argumenten of motieven inroept die kunnen aantonen dat ze aanspraak kan maken op de subsidiaire bescherming ten opzichte van Djibouti. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

7. Waar verzoekster vraagt om minstens de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

7.1. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK